

ES ZINU, MANS GLĀBĒJS IR DZĪVS

. . . visas svētās dienas, šī ir tā diena, augšāmcelšanās diena. Mēs sanākam kopā ar priecīgām sirdīm, jo Viņš dzīvo. Un Viņš sacīja: “Es dzīvoju, un tāpēc arī jūs dzīvosiet.” Un kāda tā ir cerība, uz kuru mēs varam paļauties šajā rītā!

² Un tā, pirms mūsu šī rīta Vēstījuma, uz britiņu nolieksim mūsu galvas lūgšanā.

³ Dārgais Dievs, šajā rītā mēs esam pateicīgi, ka varam būt tie cilvēki, kuri ir nosaukti Tavā Vārdā. Mēs tā priecājamies, ka mums vairs nav tikai jāiztēlojas varenā gaidāmā augšāmcelšanās; jo tā mums ir kļuvusi par realitāti, kad mēs lasām to Tavā Vārdā un redzam, ka Tu esi to apsolījis, un esam sajutuši savās dvēselēs, ka Jēzus dzīvo. . . [Pārtraukums lentes ierakstā—Tulk.]

⁴ Ak, šajā rītā mēs aizdomājamies par tām daudzajām sirdssāpēm, kuras ir bijušas mūsu dzīvēs, un par tām daudzajām skumjām, kuras mēs esam piedzīvojuši, par tiem pārdzīvojumiem, kas mūs ir plosījuši un mētājuši šīs pasaules vējos. Kā mēs esam apglabājuši mūsu mīļos un raudājuši pie kapa. Un mūsu—mūsu dvēsele mūsos teju vai iznikst. Bet tad mēs aizdomājamies par šodienu, ak, ko tas nozīmē, ka Jēzus augšāmcēlās no miroņiem! Viņš iznīcināja katru ienaidnieka spēku, kad Viņš triumfējoši augšāmcēlās. Viņš aizvāca visas ēnas. Tagad mēs staigājam Viņa augšāmcelšanās dārgajā gaismā.

⁵ Ak, mēs varam iztēloties to ritu pirms apmēram deviņpadsmit gadsimtiem vai vairāk, kad divas parastas sievietes bija ceļā uz kapu, būdamas neziņā, kurš novēls malā akmeni. Taču Dievs to jau bija novēlis. Un Tas, kurš aiz tā bija atradies, bija augšāmcēlies no miroņiem un runāja ar viņām. Un sacīja: “Ejiet un pasakiet Maniem mācekļiem un Pēterim, ka Es satikšu viņus Galilejā.”

⁶ Ak, cik ļoti mēs esam Tev pateicīgi par šo vareno pārdzīvojumu, ka mēs joprojām varam būt šīs augšāmcelšanās liecinieki, un tā mums kļūst tikpat reāla, kā tas bija viņiem tajā rītā, jo Viņš ir augšāmcēlies no miroņiem.

⁷ Piedod mums mūsu grēkus un mūsu kļūmes, visu nepareizo, ko mēs esam izdarījuši vai pateikuši, vai pat padomājuši, Kungs. Mēs lūdzam, lai Tu mums to visu piedod. Un apzīmogo mūs dziļi. Pietuvojies mums šajā rītā. Ak, daudzas reizes Tu stāvi turpat netālu, kad mūsu grūtības ir tik dziļas.

⁸ Kad Marija tajā rītā grāsījās iet prom no kapa un raudāja, viņa sev aiz muguras izdzirdēja Balsi, kas sacīja: “Kāpēc

tu raudi?" Viņš bija tai tieši aiz muguras, vienkārši vēroja notiekošo. Un, kad Viņš nosauca viņas vārdu, viņas sirds droši vien palēcās priekā, jo viņas Kungs bija augšāmcēlies no miroņiem.

⁹ Ak, runā uz mums šajā ritā, Kungs. Dāvā mums Tavu Vārdu un Tavu Garu. Un iedrošini mūs no jauna šajā ritā, kad mēs runāsim par praviešiem un visiem pārējiem, kuri gaidīja šo vareno laiku.

¹⁰ Un mēs gaidām vispārējo augšāmcelšanos pēdējās dienās, kad mūsu Kungs atkal atnāks. Līdz tam laikam, Kungs, uzturi mūs veselus, laimīgus, pilnus prieka, gavilējot. Un nedzivojot tik no maizes vien, bet lai mēs dzīvojam no katra Vārda, kas nāk no Dieva mutes. Dāvā to mums, Tēvs, jo mēs to lūdzam Tā Vārdā, Kurš augšāmcēlās no miroņiem un deva mūsu augšāmcelšanās garantiju. Āmen.

¹¹ Kad es pirms maza brīža gāju pa ceļu, un es aizdomājos, klausoties putnu dziesmās, kāds tagad ir pavasaris! Pēc tam. . . Cik atbilstošas ir Lieldienas! Kad ilgstošā, tumšā un aukstā ziema ir beigusies ar visiem saviem sniegputeņiem un pārējo, tad izlaužas saules gaisma. Un saules atnākšana rada jaunu dzīvību, jaunu cerību, jaunu gadalaiku, jaunu ražu, jaunas puķes. Viss atdzīvojas. Kā tas cilvēks, kam pat nebija Bibeles, ko lasīt, tomēr zināja, ka ir Dievs. Viņš vienkārši vēroja dabu, kā tas nāk un iet; rudens gadalaiks ir krustā sišana; pavasara gadalaiks ir augšāmcelšanās; un vienkārši Dievs ir redzams visā.

¹² Un es aizdomājos, klausoties, kā tur dārzā šorit dziedāja mani mazie putniņi, mani mazie sarkankrūtiši, es vienkārši viņus milu. Es saucu viņus par maniem mazajiem radioaparātiem. No rīta es izeju ārā un ieslēdzu savu radio, un klausos to.

¹³ Un tā, jūs zināt to leģendu par sarkankrūtīti. Tas bija neliels brūns putniņš, saskaņā ar to leģendu, līdz pienāca Lielā Piektdiena. Tur bija Kāds, kas vientulībā mira, un nebija neviena, kas Viņam palīdzētu. Viņš tur bija viens. Un Viņš bija pienaglots un pie krusta. Un mazs, brūns putniņš mēģināja atbrīvot Viņu no tā krusta. Un tas metās virsū naglām un uz ērkšķiem, kas bija uz Viņa galvas, un visa tā mazā krūtiņa kļuva sarkana no asinīm, un kopš tā laika tā ir sarkana.

Un es nodomāju: "Ak, Dievs, lūk, kādu vairogu vēlos es."

¹⁴ Un pavērojiet to mazo sarkankrūtīti, kad tas sev kārtu spalvas. Uzreiz zem tās sarkanās spalvu kārtas ir melnums, tādas ir viņa pārējās spalvas. Bet sarkanais vairogs viņu aizsargā.

¹⁵ Tieši to gribu es. Nav nozīmes, cik labi mēs cenšamies būt, mēs joprojām esam grēcinieki. Tikai tas nelielais sarkanais vairogs, lūk, kas padara to citādāku nekā citi putni. Lūk, kas padara mūs citādākus nekā šī pasaule, tikai tas nelielais, sarkanais Viņa žēlastības vairogs.

16 Šajā ritā mēs esam atnākuši uz Lieldienām, kā jau katrā Lieldienu ritā mēs cenšamies sapulcēties šī agrīnā saullēkta laikā. Un daudzus pēdējos gadus man ir bijis tas gods nākt uz šo draudzes namu un kristīt cilvēkus, un sludināt viņiem Kunga Jēzus augšāmcelšanos.

17 Un vakar vakarā vētras laikā es gatavojos un es domāju: “Kādi būtu tie istie vārdi, ko pateikt no rīta, šajā augšāmcelšanās dievkalpojumā?” Un manas domas apstājās pie tēmas, par kuru tikko kā izlasīja mūsu brālis, no Ījaba grāmatas 19. nodaļas un no 23. līdz 27. pantam. “*Es zinu, mans Glābējs ir dzīvs,*” sacīja Ījabs. Un es izvēlējos to par tēmu.

18 Un, kad mēs nākam, kāpēc mēs nākam? Tam ir tikai viens mērķis, lai mēs varētu iegūt jaunas cerības.

19 Mēs atrodamies uz šīs zemes, un mēs zinām, ka mēs dzīvojam tumsā. Mums tās lietas nevajag kaut kā iedomāties vai kaut kā iztēloties, jo mēs zinām, ka mēs dzīvojam nāves ēnās. Katru reizi, kad mēs izdzirdam ātrās palīdzības sirēnu, kad mēs ejam garām kapsētai, kad mēs redzam slimnicu, katrs sirms mats mums atgādina, ka mēs esam nolemti cilvēki; gan jaunie, gan vecie.

20 Un šādā ritā mēs esam sanākuši, lai iegūtu cerības, kādas jaunas cerības par to, kāpēc mēs esam šeit un kāds ir mērķis. Un es domāju, ka šis ir brīnišķīgs laiks, lai padomātu par tām cerībām, ko mums ir dāvājis Dievs. Un tā, pirmkārt, lūk, ko mēs vienmēr gribam paturēt prātā, ka pilnīgi nekas nevar mūs iznīcināt, kamēr nebūs piepildījies Viņa, Kurš mūs radīja, mērķis jeb nodoms. Tas nav iespējams. Mēs esam radīti kaut kādam mērķim.

21 Šis draudzes nams ir šeit uzbūvēts ar mērķi. Šie pamati netika izrakti, un stūrakmens netika ielikts, un no ķieģeļiem netika uztaisīta ēka, jumts un iekštelpas, tas netika izdarīts tāpēc vien, lai paskatītos, vai tas ir iespējams. Tas šeit bija uztaisīts ar nodomu jeb ar kādu mērķi.

22 Tava māja, kurā tu dzīvo, netika uzcelta vienkārši tāpat, tas ir, neviens tā vienkārši laiku netērēja. Tava māja tika uzcelta ar mērķi, lai tā kalpotu kādam mērķim.

23 Ja šorit tu esi atbraucis šurp ar automašīnu, tā mašīna nav uztaisīta, lai vienkārši pārliecinātos, vai to var uztaisīt. Cilvēks tos materiālus neizšķieda. Tā ir uztaisīta ar mērķi un lai kalpotu kādam mērķim.

24 Apģērbs, ko jūs nēsājat, netika uztaisīts, lai tikai paskatītos, vai kāds var izveidot kādu griezumu. Tas bija kādam mērķim.

25 Barība, ko jūs ēdat, nav izaudzēta uz zemes, lai vienkārši paskatītos, kā tā aug. Tā ir izaudzēta, lai tā kalpotu kādam mērķim.

26 Un Dievs neradīja koku, lai vienkārši būtu koks. Viņš radīja koku ar kādu mērķi.

²⁷ Un Dievs radija mūs ar jums ne tāpēc, lai vienkārši paskatītos, kas Viņam sanāks. Viņš ir radijis mūs kādam mērķim. Tādējādi, ir kāds mērķis, kāpēc mēs visi esam šeit. Tu neesi šeit, lai vienkārši būtu par vienu cilvēku vairāk. Tu šeit esi, jo Dievs izveidoja tevi kādam mērķim. Tu neesi šeit, lai vienkārši ēstu barību, kuru ir izaudzējis Dievs. Tu neesi šeit, lai vienkārši dzīvotu mājā, kuru—kuru ir uztaisījis kāds cilvēks, vai lai nēsātu drēbes, kuras kāds ir uzšūvis. Tu esi šeit kādam konkrētam mērķim. Nav nozīmes tam, cik tu esi mazs, cik tu esi liels, cik tu esi svarīgs vai cik tu esi nesvarīgs, tu esi šeit, lai kalpotu kādam mērķim.

²⁸ Tāpat kā mans pirksts ir kādam mērķim. Nags uz mana pirksta ir kādam mērķim. Mana acs un katra mūsu ķermeņa daļa ir tāpēc, lai kalpotu kādam mērķim. Un tas netika izveidots, lai vienkārši paskatītos, kā tas izskatīsies tajā vietā, bet tas bija tur novietots, lai kalpotu savam mērķim. Tāds bija Dieva Dievišķais plāns, šādi izdarīt.

²⁹ Un, ja mēs esam šeit ielikti ar kādu mērķi, tad nekas mūs nevar iznīcināt, kamēr šis Dieva mērķis nav piepildījies. Nekas nevar mums kaitēt, kamēr nav pilnībā istenojies tas mērķis, kāpēc Dievs mūs šeit ir nolīcis. Nav nozīmes, cik daudz mums ir nelaimju, kādas sirdssāpes vai bēdas mēs piedzīvojam, tie visi ir iemesli, un tam ir pamatojums.

³⁰ Paņemsim, piemēram, Noasu no Bībeles. Toreiz atnāca plūdi, un visa zeme tika iznīcināta. Augu valsts un viss pārējais tika iznīcināts, izņemot Noasu un pēcnācējus, ko viņš bija paņēmis šķirstā.

³¹ Dieva mērķis nekad nevar ciest sakāvi. To izjaukt nevar nekas. Tāpēc, cik gan laimīgiem mums šodien būtu jābūt, pašļaujoties uz šo brīnišķīgo dzīvā Dieva Vārda atklāsmi, ka nav ne lietu esošo, ne lietu nākamo. Ka nav nekādu slimību, ne bēdu, ne nāves, ne briesmu, nav nekā, kas varētu mūs šķirt no dzīvā Dieva nodoma. To, ko Dievs ir iedomājies Savā prātā, ko Viņš Savā sirdi ir nolēmis īstenot; nav tāda dēmona, nav tāda spēka, pilnīgi nekas nevar šķirt no Dieva varenā, nemirstīgā, Mūžīgā plāna. Ir jābūt tā, kā Dievs ir pateicis.

³² Tātad mēs redzam, ka tajā laikā, kad visai pasaulei bija jātiek iznīcinātai plūdus, Dievs bija kaut ko sagatavojis. Sagatavojis kam? Lai saglabātu Savu nodomu. Viņš izdarīja to Noas dienās.

³³ Un Viņš dara to šodien. Viņš ir kaut ko sagatavojis, lai saglabātu to Savam mērķim. Viņš saglabās draudzi. Viņš saglabās cilvēkus. Viņš saglabās pavalstniekus Savai varenajai valstībai, ko nāve nevar iznīcināt. Un mēs aptveram, ka tas ir caur ticību, ka mēs tam ticam, bet augšāmcelšanās rada stingru pamatu, uz kura stāv mūsu ticība. Nekas to nevar iznīcināt. Kā reiz rakstīja dzejnieks:

Ak, kāds Dievišķās godības gaidāmais prieks!
 Ko redz Dieva nopirktās glābšanas mantinieks,
 No Viņa Gara dzimis un Viņa Asinis mazgāts.

³⁴ Kāda droša garantija ir uz šīs stiprās Klints, mūsu svētītā Iemiļotā Kunga Jēzus augšamcelšanās. To nevar iznīcināt. Tā ir iestādīta. Tā ir Dieva Sēkla. Tas ir Dieva mērķis, iedot mums svētīto Svēto Garu. Tas ir Dieva mērķis, parādīt mums zīmes un brīnumus, un brīnumdarbus. Tas ir Dieva mērķis, un neviens to nevar iznīcināt. Pret to var sacelties visi elles spēki, taču tas uzvarēs. Mums ir Dieva Mūžīgais apsolījums. Var uzrasties visādi skolotāji un visādi “ismi”, var uzrasties varenas programmas, var uzrasties vēl kaut kas, un šķitis, ka tas tiks iznīcināts, taču to nav iespējams iznīcināt. Tas ir Dieva nodoms, nodrošināt, ka tas uzvarēs. Tādējādi, tas nav atkarīgs no manis vai no jums, vai tā tiks iznīcināta vai nē. Tas ir atkarīgs no Dieva. Un mēs varam droši paļauties uz to, ka Dievs nekad nepieļaus, ka mūsu mantojums tiek iznīcināts, jo Viņa nodoms ir iedot to mums.

³⁵ Un tā, mēs aizdomāsimies šodien arī par iznīcināšanām, par mēģinājumiem iznīcināt. Mums ir paša Kristus apsolījums.

³⁶ Mēs aizdomāsimies par tiem ebreju bērniem, kad Dievam priekš viņiem bija nodoms. Kad viņi atradās Bābelē un kad ceplis bija sakurināts septiņas reizes karstāk kā jebkad, lai iznīcinātu Dieva nodomu. Un visa Bābele bija dusmās. Viņi bija apņēmušies, sātns bija apņēmis, iznīcināt Dieva nodomu, jo viņš zināja, ka šos jaunekļus iemetīs ceplī. Tāpēc viņš sakarsēja cepli, kad viņi to kurināja, septiņas reizes karstāku, lai būtu droši, ka Dieva programma tiks iznīcināta. Bet Dievs gribēja parādīt Savu spēku, un visa Bābele un visa elle nespēja izjaukt šo nodomu. It nemaz. Tam nebija nozīmes, pat ja viņi būtu sakūruši to cepli miljons reižu karstāku, tas it nekādi nebūtu iznīcinājis Dieva nodomu. Dievs gribēja parādīt, ka Viņš ir atbrīvošanas Dievs un ka Viņš dāvā atbrīvošanu, kam vien Viņš vēlas to dāvāt, un nekas nevar patraucēt Viņa programmai.

³⁷ Un tā, kad viņi sakūra cepli, Sadrahs, Mesahs un Abednego it nemaz nezināja, ka viņi iznāks no tā cepla. Jo viņi paši pateica: “Mūsu Dievs ir spējīgs mūs atbrīvot. Tomēr, pat ja tā nenotiks, mēs nepielūgsim tēlu.” Dievam bija kāds, kurš Viņam kalpoja, un Viņa nodoms netika izjaukts. Uguns nevar—nevar izjaukt Dieva plāna mērķi.

³⁸ Un, ak, kā man patik to pateikt šajā rītā! Visas ūdenraža bumbas pasaulē nekādi nevar izjaukt Viņa Draudzes augšamcelšanos. Visi nepareizie skaidrojumi un visa matemātika, un—un viss pārējais, ko ir nomaskējusi šī inteligentā pasaule, lai istenotu savu mērķi, izdarīt kaut ko, lai iznīcinātu Dieva bērnu ticību, tas viņiem neizdosies. Šī ticība dzīvos vienmēr.

³⁹ Tāds bija Dieva mērķis, parādīt, ka Viņam ir vara pār mežonīgajiem lauku zvēriem. Un reiz viņi kādā alā bija ielikuši lauvas. Un viņi bija tās tik ļoti izbadinājuši, ka tās izsalkumā varēja vienā rāvienā saraustīt cilvēku gabalos. Un velns nodomāja: “Protams, es varēšu iznīcināt to pravieti, Daniēlu.”

⁴⁰ Bet Daniēls savā sirdī bija apņēmis pildīt Dieva nodomu. Un to viņa sirdī bija ielicis Dievs. Pirms Daniēlam varēja uzrasties tāda vēlēšanās, bija jābūt kaut kam, kas to vēlēšanos radītu. Pirms viņam varēja uzrasties tāda ticība, bija jābūt kaut kam, kas pateiktu viņam, ka ir Dievs, kas spēj atbrīvot.

⁴¹ Un, ak, kā šorīt tas atbilst tai ticībai, dzīvā Dieva dzīvajai ticībai Viņa Draudzē. Mūsu sirdis ir kaut kas, kas saka, ka ir kāda Zeme tur, upes otrā krastā. Es nevaru parādīt uz šo Zemi ar pirkstu, to nevar izdarīt neviens cilvēks. Taču mūsos ir kaut kas, kas saka mums, ka:

Kaps nav mūsu galamērķis;
No pišļiem tu nācis, pišļos tu aizej,
Tas nebija teikts par dvēseli.

⁴² Mūsos ir kaut kas, degoša uguns, gaisma, kuru iededza Dievs, un to nevar nopūst nekādas brāzmas. Nekādi aukstumi draudzē, nekāda vienaldzība starp cilvēkiem, nekādas šīs pasaules vajāšanas nespēs nopūst to liesmu, kuru ir iededzis Dievs. Jo tas ir Dieva mērķis, lai Viņa brīvības lāpa degtu līdz līdz Tā Kunga Atnākšanai. Un to nespēs nopūst nekādi spēki. Kad tie pūš, tie tikai uzpūš tās liesmu vēl gaišāku. Gadsimtu laikā ir pierādījis, ka vajāšanas stiprina Draudzi.

⁴³ Un Daniēls, nezinādams, kā Dievs to izdaris, un nezinādams, vai Dievs to izdaris, bet zinādams, ka Dievs ir spējīgs to izdarīt, un zinādams, ka dziļi viņā kaut kas viņam to sacīja. Redziet, Dievam bija mērķis. Viņš bija izdarījis, lai viss kalpo tam mērķim.

⁴⁴ Un šodien pilnīgi viss, nav svarīgi, cik vienaldzīgi mēs reizēm šķietam un cik savādi viss notiek, un kā Draudze nonāk *tādā* stāvoklī vai *šitādā* stāvoklī, tas viss ir Dieva Dievišķajā nodomā, lai izveidotu mūs un uztaisītu no mums to, ko grib Viņš. Kurš gan zina labāk par Radītāju, kādu formu piešķirt materiālam?

⁴⁵ Un lauvas nevarēja apēst pravieti, jo Dievs atsūtīja eņģeli. Viņš lika tur blakus nostāties eņģelim, lai aizsargātu šo pravieti, jo Dievam bija mērķis. Viņš gribēja parādīt šim iedomīgajam ķēniņam Savu vareno roku un Savu nodomu.

⁴⁶ Es domāju, ka tieši tas notiek šodien, Dievs sagatavo cilvēkus, lai Viņš varētu parādīt Savu vareno roku, lai piepildītu Savu vareno nodomu. Ak, es šorīt esmu tik priecīgs, ka Viņš dzīvo manā sirdī, ka Viņš nav miris Dievs! Viņš ir dzīvs Dievs. Un tur dziļi mani. . .

47 Vakar no rita es sēdēju friziera krēslā, lai apgrieztu matus. Man matus grieza jauns puisis, tur pie brāļa Īgana veikala. Un es vienkārši tur sēdēju galvu nokāris. Un, ak, es biju ļoti noguris. Manas sanāksmes bija ļoti garas, un no rita es centos tikt prom, lai nedaudz atpūstos pirms sāksies nākamie dievkalpojumi. Un es biju tik ļoti noguris, šķita, ka mana sirds teju vai pārstās darboties. Un kamēr es tur sēdēju, es pēkšņi izdzirdēju, ka visi man apkārt runā, bet šķita, ka es pats atrados kaut kur citur.

48 Es nodomāju: “Vai man bija infarkts, un es vienkārši mirstu šajā friziera krēslā?” Es nodomāju: “Interesanti, vai tiešām tas notiek?” Es sajutu savas rokas, tās bija sastingušas. Un šķita, ka mana sirds ir pārstājusi sisties. Un es nodomāju: “Ak, bet ir taču Evaņģēlijs, kam ir jātiek sludinātam. Un nav tāda spēka, kas spētu mani paņemt, pirms Dieva nodoms tiks piepildīts.”

49 Pilnīgi nekas nevar man kaitēt, it nekas, kamēr nav piepildīts Dieva nodoms. Un, kad tas būs piepildīts, es gribu doties līdz ar Viņa nodomu. Kad Viņš būs beidzis, tad arī es būšu. Kad Viņš būs beidzis ar mani, tad mana dzīve būs beigusies.

50 Kad Viņš būs beidzis ar tevi, tad tev viss beigsies. Tādā gadījumā, kāda tam visam nozīme? Dievs tur to visu Savā rokā. Vai mēs esam jauni vai veci, mēs nezinām, kad Dieva nodoms būs piepildīts un pabeigts. Reizēm Dievs paņem zidainišus, lai parādītu, ka Viņš var vadīt viņu mazās dvēselītes. Visam, ko Viņš dara, ir kāds mērķis. Viņš pateica, ka pat zvirbulis nevar nokrist zemē bez Viņa ziņas. Viss kalpo Viņa nodomam tieši istajā stundā un laikā. Tas viss ir Viņa Dievišķajā plānā. Nekas nevar to iznīcināt.

51 Kāda garantija tā bija Ābrahāmam pēc tam, kad viņš bija atradis Dievu un sapratis, ka Dievam bija nodoms. Ka, lai īstenotu šo nodomu, Viņš grāsijās iedot dēlu, caur Sāru un Ābrahāmu. Un caur šo dēlu, Izāku, bija jāatnāk Kungam Jēzum. Un šim mērķim Viņš radija Sāru un Ābrahāmu un grāsijās padarīt viņus par lielu tautu, un iedot šo dēlu; izvēloties tam visnepiemērotākos cilvēkus, lai caur tiem to izdarītu.

52 Cik savādi, ka Dievs darbojas noslēpumainos veidos! Nu, izskatījās, ka, ja jau Viņš gribēja lūk, šādi radīt pasaulē bērnu, Viņš būtu atradis kādu auglīgu sievieti. Izskatījās, ka Viņam būtu vajadzīgs kāds vīrietis, kas nebūtu neauglīgs. Bet Ābrahāms un Sāra bija precēti jau daudzus, daudzus gadus, un viņa bija neauglīga. Viņa nespēja dzemdēt bērnu. Nu, izskatījās, ka šādā gadījumā Viņam būtu vajadzējis izmantot kādu jaunu sievieti, kas būtu auglīga, kura būtu dzemdējusi šo bērnu. Taču Dievam patik demonstrēt Savu žēlastību. Dievam patik paņemt to, kas ir nekas, un kaut ko no tā uztaisīt, jo Viņš ir Radītājs.

53 Lūk, kāpēc Viņš paņēma jūs un mani. Mēs bijām pilnīgi nepiemēroti tam, lai Viņš izveidotu no mums Savus bērnus, mēs bijām nožēlojami un nelādzīgi, un pazuduši, akli un nepievilcīgi,

lai izveidotu mūs par Saviem piemilīgajiem bērniem. Tāds ir Dieva mērķis, šādi izdarīt.

⁵⁴ Un vēl, tā vien šķita, ka, lai to istenotu, Dievam būtu jāpaņem jauna sieviete un jauns vīrietis, jauna sieviete un jauns vīrietis, kuri tikko būtu apprecējušies. Ka Viņam būtu bijis jāsaka: “Un tā, jums nav bijuši bērni. Un Es izdarišu tā, ka piedzimst jūsu pirmais dēls, un Es grasos... Tas būs Mans Īzāks.”

⁵⁵ Taču Dievs sava nodoma īstenošanai izvēlējās septiņdesmit piecus gadus vecu vīrieti un sešdesmit piecus gadus vecu sievieti, lai parādītu, ka cilvēks var būt vecs vai jauns, Dievs tik un tā var īstenot un īstenos Savu nodomu. Noteikti. Un, kad Ābrahāmam bija septiņdesmit pieci gadi, viņš saņēma Dieva apsoliĵumu. Viņš pateica to Sārai.

⁵⁶ Un šeit velns pateica: “Vai zini ko? Es to vienkārši nedaudz novilcināšu. Es domāju, ja es panākšu, ka viņi vēl vairāk noveco, viņi pazaudēs ticību, un viņi sapratis, ka tas nav iespējams. Viņi trīs jau septiņdesmit piecos gados; ja vien man izdosies to uz kādu laiku aizturēt!” Un viņš to aizturēja līdz Ābrahāmu un Sāru salieca vecums, mati nosirmoja, pleci nolaidās.

⁵⁷ Tas vienkārši parāda, ka nekas nevar izjaukt Viņa nodomu. Pat nāve nevar izjaukt Viņa nodomu. “Ābrahāms ne ar ko neatšķirās no miruša.” Un Sāras klēpis jau bija miris kādus četrdesmit vai piecdesmit gadus, tomēr nekas nespēja izjaukt Dieva nodomu. Viņas ķermenis bija vecs, tas bija vienās grumbās, piena vēnas bija izkaltušas. Viņas sirds bija tik vāja, ka tā nespētu izturēt dzemdības. Taču Dievs ļauj mums šeit saprast, ka Viņa nodoms necietis sakāvi. Viņš pārmainīja Sāru un padarīja viņu par atkal jaunu sievieti. Un paņēma simts gadus vecu vīru, un padarīja to atkal jaunu.

⁵⁸ Nav svarīgi, cik neprātīgi tas varbūt izskatās, Dievs deva apsoliĵumu. “Un Ābrahāms par Dieva apsoliĵumu nešaubījās neticībā; bet bija stiprs, Dievam godu dodams, jo viņš uzskatīja par Viņu, ka Viņš ir spējīgs paveikt to, ko Viņš bija apsoliĵis.”

⁵⁹ Tādā gadījumā, kādiem šorit vajadzētu būt mums? “Mēs esam Viņa apsoliĵuma bērni. Mēs, būdami miruši Kristū, mēs esam Ābrahāma Dzimums un pēc apsoliĵuma esam mantinieki līdz ar Viņu.” Tādā gadījumā nav svarīgi, cik daudzas slimības atnāk vai no kā mēs nomirsim, kādu nabadzību piedzīvosim, Dieva nodomu nav iespējams izjaukt. Viņš mūs atkal augšāmcels. “Es dzīvoju, un jūs dzīvosiet.” Tā ir mūsu cerība.

⁶⁰ Un es saprotu, tā kā šodien ir mana dzimšanas diena, ka es kļūstu par vecu vīru. Es skatos uz sevi spogulī un es redzu, ka tas puika, kas uzbūvēja šo lūgšanu namu, jau vairāk nav puika. Viņš kļūst par padzīvojušu vīru: salikuši pleci, sāk sirmot bārda, mati izkrit, tomēr nekas nevar izjaukt Dieva nodomu. Pilnīgi nekas!

Tādējādi es droši paļaujos uz apsoliĵumu: “Es dzivoju, tāpēc arī jūs dzīvosiet.” Es pievienojos seno laiku Ījabam: “Es zinu, ka mans Pestītājs ir dzīvs, un pēdējā dienā Viņš nostāsies uz zemes.” Lūk, kāds ir Dieva nodoms. Man ir jākalpo šim nodomam. Visai manai dzīvei ir jātiek ievestai Viņa nodomā un Viņa programmā. Šādi tas ir katram no mums. Dievam ir mērķis, lai . . .

⁶¹ Vecais Ābrahāms varēja—varēja izturēt, redzot Viņu, Kurš ir neredzams, jo tāds bija Dieva nodoms, ka viņš zināja, ka Dievs deva viņam to apsoliĵumu. Tas, nebija svarīgi, cik pretrunīgi viss izskatījās, Dievs bija devis Ābrahāmam to apsoliĵumu. Tāpēc Dievs piepildīja Savu apsoliĵumu. Viņš piepildīja to Ābrahāmam. Viņš piepildīja to visiem Saviem bērniem. Un Viņš tures Savu solījumu.

⁶² Tā bija ar Mozu, kad viņš bija apmācīts visā ēģiptiešu gudrībā, kad viņš zināja, ka Dievam ir mērķis viņa dzīvē.

⁶³ Tā bija Johebedu, viņa māti, kura paņēma savu dārgo bērniņu, tajā laikā visskaistāko bērniņu pasaulē, maigu mazulīti, un ielika viņu šķirstā, un iestūma viņu Nilā, kur krokodili jau bija nobarojušies no mazajiem ebreju bērniņiem, jo tos baroja krokodiliem. Bet viņa paņēma savu bērniņu un iestūma viņu nāvei tieši zobos, zinot to, ka Dieva nodomu nav iespējams izjaukt. “Ābrahāma Dievs, parūpējies par manu bērniņu un aizved viņu līdz tam mērķim, kādam Tu viņu esi radījis.” Visu Nilas ūdeņu nepietiktu, lai viņu noslicinātu. Visas pasaules krokodili nespētu viņu aprīt. Dievs bija viņu izredzējis.

⁶⁴ Un tāpat kā viņš bija Dieva izredzēts tam mērķim, tā arī mēs, kas ticam Kunga Jēzus augšāmcelšanai, esam Dieva izredzēti šodien. Un nekādas bumbas, nekāda elle, nekas nevar izjaukt Dieva nodomu. Mums ir jāaiziet augšāmcelšanā. Tas ir apsoliĵums, kas mums ir no Dieva. Dieva nodoms.

⁶⁵ Un Mozus, kad viņš kļuva pilnus četrdesmit gadus vecs, pustumūža vīrs, un viņš bija apmācīts skolā. Taču reizēm Dievs, lai istenotu to, ko Viņš ir apsoliĵis, Viņš rikojas diezgan skarbi. Viņš paņēma un aizveda Mozu dziļi tuksnesī, kur ļāva viņam saklausīties brēcienos un dažādos trokšņos, kad viņš klejoja pa tuksnesi. Un tur, dziļi tuksnesī, vienatnē, kur gaudo vējš, skorpioni un kobras, un viens tuksnesī, viņš teju vai aizgāja bojā. Nekas nevar izjaukt Dieva nodomu. Dievs radīja Mozu, un Mozum bija jāizdara tas, ko viņam pateica izdarīt Dievs, jo Dieva nodomu nav iespējams izjaukt.

⁶⁶ Tā notika ar mūsu šī rita personāžu Ījabu tad, kad viņš bija nonācis savās visdziļākajās ciešanās, kad viņš bija zaudējis visas savas bagātības. Viņa bērni bija miruši. Viss viņa ķermenis bija augoņos. Viņš vēl nekad nebija piedzīvojis tik lielas ciešanas. Sēdēja uz pelnu kaudzes, ar šķembu kasija augoņus. Un viņa sieva stāvēja durvis: “Kāpēc tu nenolādi Dievu un nemirsti?”

67 Kad viņa draudzes locekļi pagrieza viņam muguru uz septiņām dienām un viņu apsūdzēja. Kaut viņiem būtu vajadzējis viņu mierināt. Taču viņi apsūdzēja viņu, ka viņš ir slepens grēcinieks, apsūdzēja viņu, ka viņš ir atkritējs.

68 Tieši tajā smagajā stundā, tieši tajā smagajā brīdī, lūk, kad Dievs aizveda Ījabu uz tām svētajām smiltīm, kurp Viņš aizved katru ticīgo, uz pārdzīvojumu, dziļi tuksnesi, kā Viņš izdaria ar Mozu; tajā slepenajā istabiņā, kur Viņš iaved tevi; ogļu šķūnī, kur To saņēmu es. Dievam ir vieta, mērķis un laiks. Un, kad Viņš noveda Ījabu līdz tādām stāvoklim, Viņš aizveda viņu uz tām svētajām smiltīm, jo Viņš grasiņās atklāt viņam kaut ko, kas nekad nepazudis.

69 Ak, tās svētās smiltis! Viņam ir jāaizved uz turieni katrs ista bērns. Viņš aizved tevi uz tām vietām, kur nevar atnākt nekāds velns. Tajā tevi nesaputros neviens skolotājs. Tur, uz tām smiltīm Viņš tev iedod kaut, tādu pārdzīvojumu, kuru tu laikam ejot nekad neaizmirsīsi, nav svarīgi, cik ateistiska varbūt kļūs tava māte, tavs tētis, tavs virs, sieva, tavi koleģi. Katram istam ticīgajam ir vieta, kur viņu satika Dievs. Visiem bez izņēmuma. Tāda ir katram ticīgajam. Katrs cilvēks, kas ir dzimis no Dieva Valstības, zina to vietu, to minūti, to stundu, kur Dievs viņu ieguva. Un uz tām svētajām smiltīm, degošā krūma Klatbūtne, Viņš tam ticīgajam izdaria kaut ko, ko nevarētu iznīcināt viss šis pasaules intelekts. “Uz šis klints Es uzcelšu Savu Draudzi, un elles vārti To neiznīcinās.” Uz šis Klints, uz augšāmceltā Jēzus garīgās atklāsmes! Uz šis Klints!

70 Ījabs bija ciešanās, viss bija zudis. Viņa sieva bija vērsusies pret viņu un apsūdzēja viņu. Un visi viņa ticīgie draugi bija vērsusies pret viņu, jo viņiem bija tikai teoloģija. Un arī visi pārējie bija vērsusies pret viņu.

71 Taču Dievs sacīja: “Panāc šurp, Ījab. Es tev kaut ko iedošu, zēn. Es ielikšu tevi kaut ko tādu, ko nevarēs izkratīt visi elles velni.” Un iekš. . . Visi šis pasaules skolotāji var apsūdzēt tevi tādā vai citādā veidā, taču tas stāvēs stingri. Vai jūs zināt, ko Viņš izdaria? Viņš vienkārši nedaudz pacēla priekškaru un sacīja: “Ījab, paskaties turp!” Un ko ieraudzīja Ījabs? Ko tad, jūsuprāt, viņš ieraudzīja? Viņš ieraudzīja pirmās Lieldienas. Viņš ieraudzīja pirmās Lieldienas, un viņš iekliedzās: “Es zinu, mans Glābējs ir dzīvs!”

72 Ak, cik svētīta ir tā vieta! Katrs virs, kas ir Dieva izredzēts, un katra sieva un bērns atnāk uz to vietu, uz tām svētajām smiltīm, kur Dievs paceļ priekškaru, un tu redzi Viņu Viņa augšāmceltajā spēkā. Tu zini, ka Viņš ir dzīvs. Un mēs tāpat kā Ījabs varam iekliegties: “Es zinu, ka mans Glābējs ir dzīvs, un pēdējā dienā Viņš nostāsies uz zemes. Kaut arī tāpi saēdis manu ķermeni, tomēr es skatīšu Dievu šajā miesā.”

73 Šis pirmais Lieldienu skatījums lika pravietim iekliegties. Un nodārdēja pērkonī un zibeņoja zibeņi. Viņš ieraudzīja pirmās Lieldienas. Kad viņš to ieraudzīja? Nevis tad, kad viņam mugurā bija viņa kārtīgās drēbes; nevis tad, kad viņš, iespējams, bija rūpīgi saķemmējis savus matus; nevis tad, kad viņš baudīja lielisku veselības stāvokli. Bet gan tad, kad viņš bija grūtībās, kad viņš gulēja grūtībās, tajā stundā ļoti tuvu nāvei, lūk, kad viņš ieraudzīja Lieldienas. Lūk, kur viņš ieraudzīja pirmo augšāmcelšanos.

74 Ak, līdzīgi notika ar jums un ar mani. Tas notika, kad mēs kaut kur gulējām pie altāra, līdz mēs bijām gatavi mirt un sacijām: “Kungs Dievs, izdari kaut ko priekš manis!” Lūk, kad Dievs pacēla priekškaru, un mēs ieraudzījām Lieldienas.

75 Mēs neieraudzījām Lieldienas kā tikai teologiju. Mēs neieraudzījām Lieldienas kā jaunu drēbju apģērbšanu. Mēs neieraudzījām Lieldienas kā mazus trusišus un krāsotas olas. Mēs ieraudzījām Lieldienas Kunga Jēzus Kristus augšāmcelšanās spēkā. Tās bija istās Lieldienas.

Un, kad viņš iekliedzās, Dievs atbildēja ar Uguni.

76 Tā bija ar Dāvidu, kad viņš bija atraidīts un devās trimdā. Tā bija ar Dāvidu, kad viņš bija sagrēkojis un izdarījis to briesmīgo noziegumu. Tā bija ar Dāvidu, kad viņš bija apmulsumā un bija nomiris viņa dēls, viņa sirdsprieks. Tā bija ar Dāvidu, pravieti un ķeniņu, kurš raudāja, redzēdams, ka viņš kļūst vecs un ka viņam būs jāatgriežas zemes pišļos. Tā bija ar Dāvidu, kurš sacīja: “Un arī mana miesa dusēs cerībā, jo Tu Savam Svētajam neliksi redzēt satrūdēšanu, ne arī Viņa dvēseli Viņš pametis ellē.”

77 Tas notika, kad Dāvidam bija pats grūtākais brīdis. Tas notika, kad Dāvids bija apmulsis un nomocīts, un ļoti tuvu nāvei, lūk, kad Dievs pacēla to priekškaru un sacīja: “Paskaties turp, Dāvid!”

78 Dāvids sacīja: “Mana miesa dusēs cerībā, jo Tu Savam Svētajam neliksi redzēt satrūdēšanu. Un Viņa dvēseli Viņš pametis ellē, tāpēc mana miesa dusēs cerībā.”

79 Ak, lūk, kādā brīdī tas notiek, draugs. Lūk, kādā laikā. Tajās kritiskajās, mokošajās stundās, lūk, kad mēs redzam augšāmcelšanos. Tieši tādā laikā Dievam patik izrādīt Viņa žēlastību. Tieši tādā laikā Dievam patik mierināt Savus bērnus.

80 Vistumšākā stunda, kādu vien šī pasaule bija piedzīvojusi, bija Lielā Piektdiena, kad visas cerības, viss bija uzrakstīts, visas cerības, kas viņiem bija, bija tas, kas bija uzrakstīts uz papīra. Visas cerības, kas viņiem bija, bija tas, ko bija pateicis kāds filozofs, bet tur Golgātā mira Miera Valdnieks. Tā bija vistumšākā stunda, kādu vien pasaule bija redzējusi.

81 Bet Lieldienas atnesa visgaišāko stundu, kādu vien pasaule bija redzējusi, jo tika paņemta prom visa māņticība un visas šaubas, un visas bailes, kad Dievs Viņu augšāmcēla.

Kāpēc bija tumšs? Kāpēc atnāk tumsa?

82 Ziniet, aizdomāsimies, kā es pirms brīža runāju, par putniem, par puķēm. Par to, kāpēc mazās Lieldienu lilijas zied Lieldienās? Kāpēc putni dzied pavasara gadalaikā? Kāpēc parādās ziedi? Tāpēc ka tuvojas vasara. Kāpēc tas notiek? Februāri, praktiski vissliktākajā mūsu mēnesī, ziema turpinās un turpinās, līdz tā izdara savu pēdējo triecienu, tad viņa atkāpjas, lai dotu vietu dzīvībai. Nāve ir izdarījusi savu pēdējo triecienu. Tai ir jāatkāpjas un jāļauj dzīvībai ieņemt tās vietu.

83 Kāpēc pirms dienas sākuma ir tumšs? Pirms dienas sākuma ir vistumšākais brīdis. Zinātnieki mums saka, ka gaisma izdara spiedienu, paceļoties, nolaižoties. Pasauli visapkārt apspīd saule. Tās gaisma spiež uz tumsu. Tā izdara savu pēdējo triecienu. Tā vairs nevar nostāvēt. Tumsa nekad nevar nostāvēt gaismas klātbūtnē. Tā nespēj to. Gaisma ir desmit miljonu reižu stiprāka nekā tumsa, tāpēc gaisma un tumsa nevar dzīvot kopā. Un, kad gaisma sāk pacelties, tumsa nosēžas un kļūst blīva. Tā saspiež to kopā.

84 Lidzīgi kā iepilināt tinti veļas vannā, kas ir pilna ar balinātāju. Tās vienkārši vairs nebūs. Kad tā ir iepilināta balinātājā, tintei vairs nav melnuma. Tā pati kļūst par balinātāju.

85 Ak, tieši tā notiek ar grēku. Kad tas ir iepilināts Glābēja Asinīs, tā vienkārši vairs nav. Tas ir pazudis. Nav brinums, ka Viņš sacīja, ka "tā ir aizmirstības jūra". Ar Dieva balinātāju piepildīta vanna, kur to vairs nekad nevar atrast. Tas vienkārši ir sadalījies. Tā vairs nav. Tieši tā notiek ar grēku, kad tu reiz ieraugi reālu augšāmcelšanos un to maksu, kas tika samaksāta par to augšāmcelšanos.

86 Tumsa koncentrējas, jo tai drīz ir jāpazūd. Un tad, tikko kā parādās gaisma, tumsas vairs nav. Kur tā ir devusies? Kas notika ar to melno nakti, kas pirms pāris stundām ieskāva šo draudzes namu? Šobrīd tā vienkārši vairs nevar pastāvēt. Spīd saule. Kur tā palika? Uz kurieni tā pacēlās vai kurp tā nolaidās? Tās vienkārši vairs nebija. Un iemesls tam, kāpēc bija tumsa, bija tas, ka nebija gaismas.

87 Un iemesls, kāpēc cilvēkam nebija cerības: nebija bijis augšāmcelšanās. Bet Lieldienas atnesa augšāmcelšanos. Tagad tumsas vairs nav. Tā ir Gaisma.

Mēs iesim šai Gaismā, šai brīnišķā Gaismā,
Kas žēlastības rāsas lāsēs spulgojas;
Apspīdi mūs visus dienā un nakti,
Jēzus, šis pasaules Gaisma.

⁸⁸ Nakts izdara spiedienu, un, ziniet, tagad attiecināsim to uz valstīm. Šī ir vistumšākā stunda, vistumšākā stunda, kādu vien šī pasaule ir redzējusi. Pat daba dreb. Vienā brīdī visa šī zeme var pārvērsties pulverī. Kas notiks ar reakciju... ar ūdeņraža vai—vai—vai ar skābekļa reakciju, vai ar kādu no tām lielajām bumbām, ar atomu reakciju? Katrs koks, katra zālite, viss, katrs zariņš, katrs nodoms, katrs cilvēks, pilnīgi viss izjuks gabalos un atgriezīsies skābju stāvoklī. Vai redzat, kas tas ir? Visa pasaule dreb. Bumbas ir gatavas.

⁸⁹ Izskatās, ka viss notiek precīzi iestatītā laikā. Un, ja tumsai ir iestatīts savs laiks, tad cik daudz vairāk savs iestatījums būs Gaismai!

⁹⁰ Kāpēc šobrīd ir tik tumšs? Kāpēc notiek visas tās lietas? Visas draudzes pārtrauc sadraudzību. Mēs strīdamies. “Ak, vai tad ir? Es esmu metodists. Es esmu prezbiterietis. Es esmu pentakosts. Es esmu no Dieva draudzes. Es esmu no Asamblejām.” Ak, vai tad jūs neredzat, bērni? Ja tas ir viss, uz kā mēs stāvam, tad mēs esam visnelaimīgākie cilvēki pasaulē.

⁹¹ Es tā priecājos par to slepeno svēto vietu, par to vietīņu tur uz Ohaio avēnijas, kādā ogļu šķūnī tonakt, kad Dievs pacēla to priekškaru. Metodisti, baptisti, prezbiterieši, pentakosti, tad tas viss izzuda, jo es ieraudzīju Lieldienas. Es ieraudzīju Jēzu kā manu Glābēju. Es ieraudzīju Viņu kā Augšāmcelšanos un Dzīvību. “Kas Man—Man tic, dzivos, kaut arī viņš mirs. Ikviens, kas dzīvo un tic Man, nemirs ne mūžam.” Es ieraudzīju Viņu kā vienīgo Ķēniņu un Valdnieku, kā vienīgo manu palīdzību, kā vienīgo Mūžīgās Dzīvības Devēju, Vienīgo, kas var dziedināt manas slimības, paņemt prom manas slimības, Kurš var augšāmcelt mani pēdējās dienās. Viņš vienkarši ļāva man ieskatīties aiz priekškara, un es ieraudzīju Viņu, augšāmcelšanos. Tad es pievienojos Ījābam: “Es zinu, ka mans Glābējs ir dzīvs!” Un pēc tam vairs nav nekādu metodistu vai baptistu, vai prezbiteriešu, vai pentakostu, mans Izpircējs joprojām ir nemainīgi dzīvs.

⁹² Jūs varat sacīt: “Nu, tas ir *šādi*, bet tas ir *šitādi*; ja vien tu nedari *to*, ja vien tu nedari *šito*.”

⁹³ Es zinu labāk, jo es ieskatījos aiz laika priekškara. Es esmu pabijis uz tām svētajām smiltīm; līdz ar ikvienu ticīgo, kas ir šeit. Nekāds ļaunais gars nevar pieskarties tām smiltīm. Nekāds teoloģijas doktors nevar tevi aizrunāt. Viņš mani dziedināja, kad es biju slims. Viņš mani izglāba, kad es biju pazudis. Viņš ir mūžīgi dzīvs.

Tu jautā man, kā zinu es, ka Viņš ir dzīvs?
Viņš dzīvo manā sirdī.

Viņš nav miris, bet Viņš ir augšāmcēlies no miroņiem.

⁹⁴ Un šī lielā tumsa, kas šobrīd ieskauj zemi, tikai un vienīgi pasludina, ka Gaisma laužas lejup.

⁹⁵ Kad nāve ir tik ļoti pietuvojusies, kad tas var notikt vienā stundā. Jau pēc stundas šī pasaule var satikt savu nāvi. Ja jau nāve atrodas tik tuvu, tad kāpēc tas tā notiek? Dzīvības dēļ, Dzīvība nāk; augšāmcēlšanās, Lieldienas visiem Dieva bērniem. Tā nolaižas lejup. Tā izdara spiedienu. Engēļi nāk lejā. Varenais Svētais Gars sāk darboties. Tumsa izdara savu pēdējo triecienu, jo pavisam drīz šeit būs Gaisma. Atnāks Kristus, gadsimtu cerība un prieks, istena augšāmcēlšanās visiem ticīgajiem. Jo mēs būsim līdzdalībnieki Viņa augšāmcēlšanā, kā mēs esam bijuši līdzdalībnieki Viņa ciešanās. “Kas cieš līdz ar Mani, tas valdīs kopā ar Mani.”

Ak, vai tad debesīs man jāuzbrauc uz
bezrūpības ziedu gultas,
Kad citi ciniņās, lai balvu gūtu, un asins jūras
šķērsoja?

Nē, man jācinās, ja jāvalda ir man. Vairo manu
drosmi, Kungs.

⁹⁶ Tā ir mana lūgšana. Ak, man nav jāiet kā glēvulim. Ak, man nav ikdienas jāklist apkārt ar nolaistu galvu, it kā būtu noticis kaut kas briesmīgs. Kad es skatos uz šo pasauli un visu viņu tumsu, un uz viņu neprātīgo uzvedību; man ir jāpaceļ mana galva, jāstaigā ar paceltu galvu starp ērgļiem, saprotot to, ka “es zinu Viņu Viņa augšāmcēlšanās spēkā”. Viņš ir dzīvs, tāpēc arī mēs dzīvosim. Viņš ir augšāmcēlies no miroņiem, tāpēc arī es augšāmcēļos. Ari jūs augšāmcelsieties. Lūk, ko Lieldienas nozīmē ticīgajam.

⁹⁷ Pirms kāda laika, toreiz. . . Bija Pirmais pasaules karš. Tur tika izmantotas stipras gāzes, tādas kā iprits un hlors, un tas bija bistami. Tas saindēja visu. Mira lapas, mira koki un mira zāle, viss, kur vien šī gāze (tas iprits) tika izlaista, tika sadedzināts.

⁹⁸ Kādā Lieldienu ritā kapelāns, viņš gāja cauri teltim, kur gulēja ievainotie un mirstošie.

⁹⁹ Parādījās medmāsa no Sarkanā krusta. Puiši bija atradušies tur frontē jau ļoti ilgi, viņi bija tik ļoti noguruši. Un rokās viņa nesa rožu pušķi, un, kad viņa gāja garām saliekamajām gultām, kur tie puiši gulēja, raudādami. Tās bija Lieldienas. Kādas gan Lieldienas bija viņiem; pāri lido lidmašīnas, krīt bombas! Viņa ņēma rozi un deva katram puisim, sacīdama: “Lai Dievs tevi svētī. Lai Dievs tevi svētī, brāli.” Tie karavīri sagrāba to rozi un kļiedza, jo viņi zināja, ka tā roze bija augusi tajā zemē, no kuras viņi bija nākuši.

¹⁰⁰ Brāli, šajā ritā mēs atrodamies bistamu indīgo gāzu pasaulē. Mēs esam pasaulē, kur ir visvisādas mācības un pārējais, kas saka: “Nav nekādas augšāmcēlšanās. Un nav nekādas Dievišķās dziedināšanas. Nav *tā* vai *šitā*, vai vēl *kaut kā*.” Taču ne jau medmāsa no Sarkanā krusta; bet atnāk Svētais Gars, laiku pa laikam, un aizved mūs uz tām svētajām Dieva žēlastības smiltīm,

un ielej mūsu sirdīs nelielu piemiņas velti no tās Zemes otrā upes krastā.

¹⁰¹ Viņš sacīja: “Sludinātājs, draugs,” viņš sacīja, “es tur stāvēju un raudāju, tik ļoti raudāju, ka es teicu. . . Viens no puisiem ar motociklu devās uz frontes līniju, tur aiz Elzasas Lotringas, un viņš teica, ka viņš devās turp, lai veiktu kaut kādu izlūkošanu. Un sacīja. . . Es sacīju viņam: ‘Seržant, vai es varu braukt ar jums?’ Tas teica: ‘Protams, kapelān, lec vien iekšā.’ Viņš teica: ‘Tas ir uz jūsu pašu. . .’ Es sacīju: ‘Viss kārtībā. Man vienkārši gribās izbraukt kopā ar jums.’ Un viņš teica: ‘Protams, lec vien iekšā.’”

¹⁰² Sacīja: “Mēs aizbraucām uz to izbalināto tuksnesi, kur nebija palikusi neviena mazākā zālite vai vēl kaut kas.” Un sacīja: “Kamēr viņš darbojās ar saviem materiāliem, par kuriem viņam bija jāziņo, vai kas nu viņam bija jādara,” viņš sacīja, “es tur nedaudz pastaigāju apkārt. Un es nodomāju: ‘Ir nu gan Lieldienas! Šajā zemē, kur bumbas ir nolīdzinājušas līdz ar zemi visas ēkas, kur kokus ir nogriezušas ložmetēju lodes, te nav pat neviena zāles lapiņa atlikusi.’” Viņš sacīja: “Ak, Dievs, tāds būs šis pasaules attēls vienā no šīm dienām, kad grēks būs paņēmis savu daļu, tāda būs šī aina.”

¹⁰³ Un sacīja: “Mans—mans prāts un manas acis pievērsās kādam akmenim.” Un sacīja: “Es devos turp un domāju: ‘Kungs, kāpēc Tu gribi, lai es nostājos blakus tam akmenim?’” Viņš sacīja: “Es vienkārši pacēlu to akmeni, un, kad es to izdariju, tur, savu galviņu izslējusi, stāvēja maza Lieldienu lilija. Tā bija pasargāta cauri visai tai vētrai. Cauri visām indīgajām gāzēm tā bija pasargāta, jo tā bija noslēpta tai akmeni.”

¹⁰⁴ “Es zinu, ka mans Glābējs ir dzīvs.” Ak, Dievs, neskatoties uz to, ko saka pasaule, noslēp mani tajā Laikmetu Klinti, Kungs! Kad vētra būs beigusies, ļauj man atkal dzīvībā pacelt galvu. Viņš dzīvo, tāpēc arī mēs dzivosim. Ko var pateikt ticīgie, kas ir pabijuši uz šīm smiltīm, kuri ir bijuši liecinieki šādām lietām? “Es zinu, ka mans Glābējs ir dzīvs.”

¹⁰⁵ Draudze, pasaule, kas. . . daudzi no viņiem šorīt dodas uz baznīcu, lai parādītu jaunu žaketi; daži no viņiem, lai parādītu jaunu cepuri. Līdz nākamajām Lieldienām viņus neviens neredzēs. Tā ir nākšana, lai izrādītu pasauli un iedomību. Daudzi no viņiem iet uz baznīcu tikai tāpēc, lai noslēptos aiz saviem grēkiem un piederētu kādai lielai organizācijai, un sacītu: “Es esmu *Tāds un tāds*. Es piederu pie *Tādiem un tādiem*.” Tas ir viss, ko viņi zina. Tas ir viss, kam viņi tic.

¹⁰⁶ Taču, ak, mēs, šajā ritā caur Dieva žēlastību, mēs esam stāvējuši tai vietā, kur stāvēja Mozus; mēs esam stāvējuši tai vietā, kur stāvēja Ijabs; mēs esam stāvējuši tai vietā, kur stāvēja Dāvids; un mēs kliežam pilnā balsi: “Es zinu, mans Glābējs ir dzīvs, un pēdējā dienā Viņš stāvēs uz šīs zemes; kaut arī tārpī

saēdis šo ķermeni, tomēr es redzēju Dievu savā miesā, es pats Viņu redzēju; to redzēs manas un nevis cita acis. Mēs šajā pasaulē neko neesam ienesuši; te ir tukšums un lepnība. Pavisam noteikti mēs neko no tās nepaņemsim līdzī. Tas Kungs iedeva, un Tas Kungs paņēma. Svētīts lai ir Tā Kunga Vārds.” Viņš zināja tikai vienu: “Mans Izpircējs ir dzīvs!” Nevis “Viņš dzīvos.” “Viņš ir dzīvs,” tas ir uz visiem laikiem. “Viņš dzīvo!” Un tāpēc. . . Jēzus sacīja: “Es dzīvoju, tāpēc arī jūs dzīvosiet.”

¹⁰⁷ Tagad uz mazu britiņu nolieksim mūsu galvas noslēdzošajai lūgšanai.

¹⁰⁸ Ak, šodien, mans nabaga nevarīgais draugs, ja tu vēl nekad neesi pabijis tajā vietā! Ak, tu sacīsi: “Es esmu bijis šajā draudzes namā daudzas reizes, brāli Branham.” Tas ir brīnišķīgi. Es to augsti vērtēju. “O, es esmu bijis citās draudzēs. Es esmu klausījies, kā sludina lieliski sludinātāji.” Tas ir brīnišķīgi. “Es lasu savu Biblii.” Arī tas ir lieliski.

¹⁰⁹ Bet vai tu kādreiz esi pabijis tai vietā, kur Viņš pacēla priekškaru, tai svētajā vietā, kur tavā sirdī tu kaut ko piedzīvo; un tu zini, ka Lieldienas nav kaut kāda pasaka; ka tu zini, ka Lieldienas nav Ziemassvētku vecītis, ne arī kaut kas izdomāts; ka tu pats zini, ka Viņš ir dzīvs; un ka Viņš dzīvo, tāpēc arī tu dzīvosi? Ja tu nekad neesi to piedzīvojis, tad tagad ir vislabākā iespēja pasaulē atļaut Dievam pacelt priekškaru šajā ritā. Jēzus ir dzīvs. Šajā ritā Viņš ir brīvs uz zemes. Šodien Viņš ir tavš Glābējs; varbūt rit Viņš būs tavš Tiesnesis.

¹¹⁰ Vai tu patiešām esi to piedzīvojis? Ja nē, tad pacel, lūdzu, savu roku un saki: “Dievs, esi man žēlīgs. Es tagad ticēju.” [Pārtraukums lentes ierakstā—Tulk.] . . cilvēks tur aizmugurē ar pacelto roku. Lai Dievs tevi svētī, ser, lūk, tur. Kurš vēl, paceliet rokas.

¹¹¹ Visi, kas atrodas šeit, kuriem nav bijis šāda pārdzīvojuma, lūdzu, paceliet savu roku, sakiet: “Dievs, šajā ritā, ar Tavu Dievišķo metodi. . . Es neprasu Tev jeb nesaku Tev, kā Tev ir tas man jāiedod, Kungs. Taču Savā Dievišķajā veidā, Kungs, vai Tu aizvedīsi mani uz turieni, kur kaut kas notiks manā sirdī? Man ir bijuši mani kāpumi un kritumi, mani ‘te iekšā’, un es vienkārti kaut kā nespēju būt noturīgs. Taču ļauj, lai man tās ir reālas Lieldienas. Aizved mani uz to vietu, Kungs, dziļi tuksnesī. Pārveido tur manu sirdi, tieši tagad. Un dāvā man nostāties uz tām svētajām smiltīm, kur neviens ļaunais gars, pilnīgi nekas un neviens nekad neko man nepateiks, es zināšu, ka tas ir reāli. Ļauj man ieskatīties aiz laika priekškara ritdienai. Tieši tāpēc es esmu atnācis šurp šajā ritā, Kungs, lai to atrastu. Es dzirdēju, kā sludinātājs centās to izskaidrot. Es vēlos, lai Tu man to atklāj.”

¹¹² Vai jūs pacelsiet savas rokas? Lai Dievs tevi svētī, kundze. Lai Dievs svētī tevi un arī tevi, jaunais cilvēks, tur aizmugurē. Un lai Dievs ir ar jums. Pa kreisi no manis, tur, kreisajā ailē.

No manis pa kreisi, vai kāds nepateiktu: “Dievs, esi man tagad žēlīgs?” Lai Dievs jūs svēti, tur, otrajā aile. Jā, paceliet savas rokas, sakiet: “Dievs, esi man žēlīgs.” Lai Dievs tevi svēti, jaunkundz.

Es skumstu pēc mājām un noguris esmu, un
vēlos es redzēt Jēzu,
Un dzirdēt, kā ostas zvani maigi skan;
Tad ceļš man kļūs gaišs un pazudis bailes;
Kungs, ļauj man aiz laika priekškara
ieskatīties.

¹¹³ “Ļauj man tikai pavisam nedaudz ieskatīties, redzēt Jēzu Viņa augšamcelšanā.” Vai šeit būs vēl kāds, pirms noslēdzošās lūgšanas? Vienkārši esiet patiesi. Paceliet savu roku: “Es vēl nekad neesmu piedzīvojis kristību ar Svēto Garu, brāli Branham.” Tieši par to es runāju. Tieši tas ir vienīgais veids, kā jūs varat kļūt par apsolījuma mantiniekiem, caur kristību ar Svēto Garu. Jūs to zināt. Tā ir jūsu piedzimšana. Tās ir jūsu svētās smiltis. Lai Dievs tevi svēti, kundze. Lai svēti tevi tur aizmugurē, dēls. Lai Dievs tevi svēti, ser. Lai Dievs svēti tevi, kundze. Lai Dievs svēti jūs aizmugurē. Pareizi. Lai Dievs svēti tevi, mister. Lai Dievs tevi svēti, jaunais cilvēks.

Kungs, ļauj man ieskatīties aiz laika
priekškara.

Ļauj man ieskatīties aiz baiļu un bēdu
priekškara,
Ļauj man dzirdēt, kā ostas zvani maigi skan;
Tad ceļš man kļūs gaišs un pazudis visas bailes;
Kungs, ļauj man ieskatīties aiz laika
priekškara.

¹¹⁴ [Brālis Branhams sāk dungot dziesmu *Aiz laika priekškara*—Tulk.] Varbūt tu atrodies tādā stāvoklī, kad tu nesaproti, kur tieši tu esi! Ir paceltas desmit vai piecpadsmit rokas. Es jūtu, ka ir vēl. Šajā Lieldienu ritā, kāpēc gan tu nepacelsi savu roku un neteiksi: “Kungs, te es esmu. Un, kad pulksten vienpadsmitos atvērsies tas baseins, ari es būšu tai ūdenī. Es tur iekāpšu, lai mani kristītu, lai es varētu tikt augšamcelts atjaunotā Dzīvē, lai dzīvotu ar Tevi, Kungs. Es gribu ieskatīties aiz laika priekškara. Es gribu to piedzīvot tieši tagad, šajā Lieldienu ritā, lai es jebkurā savas dzīves brīdī varētu pateikt: ‘Jā, vienā brīnišķīgā Lieldienu ritā es sēdēju nelielā ķieģeļu lūgšanu namā. Dievs pacēla to priekškaru. Es ieskatījos aiz tā. Es ieraudzīju, ka manai draudzei nav lielas nozīmes. Es ieraudzīju, ka nekas uz zemes man vairs nenozīmēja pārāk daudz. Tur es pārdevu visu, kas man bija. Es nopirku to ļoti dārgo Pērli. Es pieņēmu Jēzu kā manu Glābēju.’ Tagad es paceļu savas rokas, Kungs Dievs. Esi man žēlīgs. Dievs es gribu ieskatīties aiz laika priekškara.” Vai šeit būs vēl kāds, pirms mēs tūlīt beigsim?

115 Dārgais Dievs, šis ir nopietns bridis. Mēs izbaudām svētības. Mēs izbaudījām Vārdu. Mēs esam izbaudījuši vairāk, nekā mēs varam izskaidrot; Svētā Gara Klātbūtni, kurš ir devis mums šo lielo palāvību, ka mēs esam iegājuši, un mēs patiešām esam iegājuši no—no nāves Dzīvībā. Un tagad šeit atrodas tie, Kungs, no kuriem daudzi ir pacēlušī savas rokas. Tas ir nopietns bridis.

116 Varbūt viņi ir apmācīti kādā reliģiskā skolā. Varbūt viņi ir dedzinājuši svecītes. Varbūt viņi ir atkārtājuši lūgšanas ar rožukroni. Varbūt viņi ir pievienojušies kādai konfesijai; tikuši kaut kādā veidā iegremdēti, uz viņu galvām ir izliets vai uzslacīts ūdens. Varbūt viņi ir atkārtājuši Apustuļu Ticības Apliecinību un veikuši visādus rituālus. Bet nekad nav bijuši uz tām svētajām smiltīm, nekad nav aizgājuši uz to vietu, kur pabija Ījabs, pabija Mozus, pabija Ābrahāms, kur ir bijuši visi Tavi bērni. Viņi vēl nav pabijuši tai vietā, kā tie mācekļi, kuri tai ritā devās uz kapu un atklāja, ka Viņa tur vairs nav.

117 Dāvā, Kungs, tieši tagad, lai tie, kuri ir pacēlušī savas rokas, lai Svētais Gars atnāk viņu sirdīs un paveic to lielo darbu, par kuru mēs tagad lūdzam. Uzklauti mūs, Kungs. Viņi ir tavi. Viņi ir šī Vēstījuma auglis. Es lūzdu, lai Tu svēti viņus brīnišķīgā veidā. Dāvā viņiem šodien kristību ar Svēto Garu.

118 Un mēs nezinām, varbūt nākamās Lieldienas mēs vairs neredzēsim. Bez šaubām, šeit ir daži, kas neredzēs; nevis šādas Lieldienas, Lieldienas kā atceres dienu. Taču, Kungs, lai viņi ierauga tās reālās Lieldienas, tās, Kungs, kad viņu ķermeņi atkal tiks izveidoti kā jauniem viriešiem vai sievietēm, izies no kapa, lai dzīvotu mūžīgi.

119 Svēti viņus, Kungs. Viņi ir Tavi. Tu taču bija Tas, Kas viņus pievilka. Jo ir rakstīts: “Neviens nevar nākt pie Manis, ja viņu sākumā nepievilks Mans Tēvs.” Tagad viņi ir Tavi, ja Tu pievilki Viņus. Ja Tu esi pietiekami tuvu viņiem, lai pievilktu viņus pacelt augšup rokas, tad Tu esi pietiekami tuvu, lai paveiktu visu pārējo darbu. Viņi ir Tavi, Tēvs. Dāvā, lai šis bridis atnestu viņiem mieru.

120 Paldies Tev par visiem tiem, kas jau sen pieņēma savu lēmumu un ir piedzīvojuši jaunu dzīvi, stāvējuši uz tām svētajām smiltīm. Šorīt mēs atrodamies šeit, lai kopā ar viņiem priedātos Kunga Jēzus Atnākšanas cerībā, kad arī mēs būsīm—būsīm līdzdalībnieki ar Viņu Viņa augšāmcelšanās, kā mēs esam līdzdalībnieki Viņa ciešanās. Dāvā to, Kungs. Lai Viņa Gars ved mūs un vada mūs, kad mēs iesim tālāk.

121 Dāvā mums varenu kalpošanu tagad, pulksten deviņos trīsdesmit. Un uzreiz dziedini slimos un nomocītos.

122 Lai tie, kuri vēl nekad nav iegremdēti, šorīt atnāk pie kapa, dodas lejup un atdzimst no jauna šeit ūdens kapā, Kungs, kā to ir pavēlējis mūsu Kungs. Pēc Savas augšāmcelšanās Viņš parādījās

un pateica: “Ejiet pa visu pasauli, sludiniet Evaņģēliju. Kas tic un tiek kristīts, tas tiks izglābts.” Dāvā, Kungs, un tā tas notiks.

¹²³ Dāvā mums šovakar lielisku vakaru. Izdari, Tēvs, dāvā mums lielisku dienu. Lai mēs ilgi izbaudām Dieva Klātbūtni. Jo mēs lūdzam to Jēzus Vārdā. Āmen.

¹²⁴ Tajā senajā dziesmā kaut kas ir, tā vienkārši ar mani kaut ko dara! Kas būs, kad aizies tumsa? Gaisma. Tagad nodziedāsim Dieva slavai. Tagad visi kopā.

Ak, mēs iesim šai Gaismā, šai brīnišķā Gaismā,
Kas žēlastības rāsas lāsēs spulgojas;
Spīdi uz mums gan dienā, gan naktī,
Jēzus, šis pasaules Gaisma.

¹²⁵ Kad Viņš iznāca Lieldienu rītā, Viņš izklidināja visu tumsu; tā vienkārši aizbēga. Tagad Viņš stāv kā Gaisma. “Es esmu augšāmcelšanās un Dzīvība. augšāmcelšanās un Dzīvība, augšāmcelšanās un nākamība.” Viss visā atrodas Viņā.

¹²⁶ Vai jūs Viņu milat? [Sanāksme saka: “Āmen.”—Tulk.] Kurš Viņu mil? Paceliet augstāk savas rokas. Ļoti labi.

¹²⁷ Paspiediet roku kādam, kas ir jums līdzās, kamēr mēs vēlreiz dziedāsim. “Mēs. . .” Pa labi, pa kreisi, aizmugurē, priekšā. “. . .brīnišķā Gaismā.” [Brālis Branhams aiziet no kanceles mikrofona—Tulk.]

¹²⁸ Nākamais dievkalpojums būs, lūk, deviņos trīsdesmit, un tad būs svētruna, lūgšana par slimajiem. Kristības sāksies pulksten vienpadsmitos. Visi, kas vēlas kristīties iegremdējot; baseins ir piepildīts. Es atnesīšu savas drēbes. Mēs būsīm atpakaļ pēc maza britiņa.

¹²⁹ Pēc tam vakarā, vakarā būs cita kalpošana, būs dziedināšanas rinda, Vēstījums un dziedināšanas rinda. Un mēs paskatīsimies. . . Nu, turklāt šovakar draudzē būs vakarēdiens. Mēs paskatīsimies; mums ir ļoti pilna programma, tāpēc tagad mums būs jāpasteidzas. Atgriezieties savās vietās, pabrokastojiet un nāciet atpakaļ priecājoties.

¹³⁰ Kamēr mēs stāvam kājās, nodziedāsim: “Viņš ir dzīvs, Viņš ir dzīvs, Kristus Jēzus šodien ir dzīvs.” Labi, brāli Nevil, lūdzu, atnāc šurp.

Viņš ir dzīvs, Viņš ir dzīvs, Kristus Jēzus šodien
ir dzīvs!
Viņš staigā ar mani un runā ar mani, dzīves
šauru ceļu ejot.
Viņš ir dzīvs, Viņš ir dzīvs, lai dotu glābšanu!
Tu jautā man, kā zinu es, ka Viņš ir dzīvs? Viņš
dzīvo manā sirdī.

¹³¹ Tagad katrs vienu lielu “Aleluja!” [Brālis Branhams un sanāksme saka: “Aleluja!”—Tulk.]

Viņš ir dzīvs, Viņš ir dzīvs, Kristus Jēzus šodien
ir dzīvs!

Viņš staigā ar mani un runā ar mani, dzīves
šauru ceļu ejot.

Viņš ir dzīvs, Viņš ir dzīvs, lai dotu glābšanu!
Tu jautā man, kā zinu es, ka Viņš ir dzīvs? Viņš
dzīvo manā sirdī.

¹³² Nodziedāsim to vēlreiz. Kad mēs tiksīm līdz vārdiem “Viņš ir dzīvs, Viņš ir dzīvs”, tad *šādi* pacelsim Viņam pretim mūsu rokas. “Viņš ir dzīvs. Viņš ir dzīvs. Jautā man, kā zinu es, ka Viņš ir dzīvs? Viņš dzīvo manā sirdī.” Tagad visi.

Viņš ir dzīvs, Viņš ir dzīvs, Kristus Jēzus šodien
ir dzīvs!

Viņš staigā ar mani, Viņš runā ar mani, dzīves
šauru ceļu ejot.

[Brālis Branhams ar kādu runā—Tulk.]

Tu jautā man, kā zinu es, ka Viņš ir dzīvs?
(Tagad ir labi.) Viņš dzīvo manā sirdī.

¹³³ Vai tad Viņš nav brīnišķīgs? Šis svētais, nopietnais brīdis tagad, pirms mēs beidzam, lai dotos uz savām mājām pabrokastot. Nāciet atpakaļ priecājoties.

¹³⁴ Es pajautāšu, kamēr mēs noliecam mūsu galvas, vai mūsu iemīļotais brālis Faulsts no Kanādas, vai viņš varētu mūs atlaist ar lūgšanas vārdiem. Brāli Faulst, lūdzu.

ES ZINU, MANS GLĀBEJS IR DZĪVS LAT58-0406s
(I Know My Redeemer Liveth)

Šis Vēstījums, kuru brālis Viljams Marions Branhams sākotnēji sludināja angļu valodā Lieldienu svētdienas saullektā, 1958. gada 6. aprīli Branhama Saiešanas Telti Džefersonvilā, Indiānas štatā, ASV, ir ņemts no magnētiskās lentes ieraksta un bez saīsinājumiem pierakstīts angļu valodā. Šo tulkojumu latviešu valodā ir nodrukājusi un izplata Voice of God Recordings.

LATVIAN

©2020 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Copyright notice

All rights reserved. This book may be printed on a home printer for personal use or to be given out, free of charge, as a tool to spread the Gospel of Jesus Christ. This book cannot be sold, reproduced on a large scale, posted on a website, stored in a retrieval system, translated into other languages, or used for soliciting funds without the express written permission of Voice Of God Recordings®.

For more information or for other available material, please contact:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org